

13 Δεκεμβρίου 2016

Ποιος αγαπά αληθινά;

/ Γενικά Θέματα

Στην εποχή της πληροφορικής, με τις πολλές πληροφορίες να κυκλοφορούν γύρω μας, εύκολα η παρα-πληροφόρηση και η σύγχυση μπορούν να επηρεάσουν αρνητικά και ουσιαστικά. Και ακόμα, οι λέξεις να χάνουν τη σημασία τους και να καταντήσουν «έπεα πτερόεντα», δηλαδή λόγια του αέρα, χωρίς βαρύτητα, χωρίς περιεχόμενο.

Μια τέτοια λέξη, με έντονο το στοιχείο της σύγχυσης και της ελαφρότητας, είναι η αγάπη. Και, ενώ είναι τόσο σημαντική για τη βιολογική, ψυχολογική και πνευματική μας επιβίωση, γίνεται χωρίς περιεχόμενο, έτσι ώστε να μην εκφράζει αυτό που είναι.

Ακούμε από πνευματικούς πατέρες τη διδασκαλία του Ευαγγελίου που μας καλεί ν' αγαπήσουμε το Θεό με όλη την ύπαρξή μας και τον πλησίον όπως τον εαυτό μας. Ασφαλώς, αυτή η αγάπη έχει κάποια γνωρίσματα, φαίνεται δηλαδή στην πράξη. Έτσι, **αν κάποιος αγαπά το Θεό:**

- Θέλει να του μιλά στην προσευχή, όχι ως καθήκον, αλλά ως ανάγκη εσωτερική.
- Ο εκκλησιασμός γίνεται πηγή έμπνευσης.
- Η Θεία Κοινωνία εκφράζει τη λαχτάρα να ενωθεί με τον αγαπημένο της καρδιάς.
- Η συνεχής μετάνοιά του δείχνει την επιθυμία να ζει μέσα στην παρουσία του Θεού και
- Η εξομολόγησή του, κατά καιρούς, γίνεται ανανέωση του βαπτίσματος, δηλαδή της εν Χριστώ ζωής του.
- Θέλει να εφαρμόσει τις εντολές του Χριστού όχι για να μην πάει στην κόλαση ούτε για να κερδίσει τον παράδεισο αλλά για Εκείνον μόνο.

Και όποιος αγαπά τον πλησίον του:

- Συμμετέχει στον πόνο και τη χαρά του.
- Νοιάζεται για τις σωματικές, ψυχικές και πνευματικές του ανάγκες, δηλαδή του προσφέρει αυτό που χρειάζεται.
- Προσεύχεται γι' αυτόν όπως για τον εαυτό του.
- Στις αμαρτίες και στα λάθη του πονεί ως να τα έκανε ο ίδιος.
- Πολύ θα ήθελε να υποφέρει ο ίδιος αντί αυτός.
- Αν έμπαινε το δίλημμα να σωθεί ο ίδιος ή ο πλησίον του θα προτιμούσε ο πλησίον.

Βέβαια, μόνο ο άγιος αγαπά με τα πιο πάνω χαρακτηριστικά γνωρίσματα το Θεό και τον πλησίον του. Και όμως ο Χριστός μάς καλεί όλους ν' αγαπήσουμε έτσι! Γι' αυτό, τουλάχιστον, ας ξέρουμε την αδυναμία μας και ας την ομολογούμε στον εαυτό μας, μη υπεραιρόμενοι για τις λίγες εκφράσεις αγάπης μας.

Η συνειδητοποίηση της αδυναμίας μας να αγαπήσουμε τέλεια και άγια, όπως ο Χριστός και οι φίλοι Του, μπορεί να οδηγήσει στην παραίτηση από το να κάνουμε κάτι, αυτό το λίγο που μπορούμε. Είναι ανάγκη να γνωρίζουμε ότι στην Εκκλησία δεν υπάρχει το παν και το τίποτα. Η κάθε προσπάθεια, η λίγη διάθεση έστω, μπορεί να καρποφορήσει με τη Χάρη του Θεού. Η ειλικρίνεια, το ταπεινό φρόνημα, η ανεπιτήδευτη σχέση, μπορούν να φέρουν την αγάπη που έχει χαρά, τη χαρά που έχει δύναμη, τη δύναμη που έχει ελπίδα και την ελπίδα που βεβαιώνει ότι «εγγύς Κύριος» και μαζί Του όλοι οι άνθρωποι, όλος ο κόσμος «ίνα ώσιν εν».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com